

izjeme udeleževali vsi, pa sodelovali tudi vsi po svojih močeh! — Bili bi vi ljubljancje nan iz vaških mlak za uzor! — — Petje bi morali gojiti vedno, ako ne drugače, storite tako, kot smo storili o priliki štirje basisti — — pa smo peli „Uboj“, „Morje adrijansko“ i. t. d. V sili je vse dobro! — Zakaj bi pa nas pri jour fix-ih z godbo ne zabavali? — Vijolinistov imate izbornih, morda celo celistov in basistov. Ako ne — vsaj to ni ni taka umetnija, samo instrument v roke — pa veliko vaje, pa prihodnjo zimo bi imeli že vsaj kvartet ako ne orkester. Samo volje je treba.

Pa zašel sem skoraj preveč v stran. Kaj naj še povem o žabi? Da, še nekaj važnega: v ljubimскеj zvestobi presejajo žabe daleč druge stvari božje — posebno človeški rod! — Človeško srce ima štiri sobice, v katere je mogoče spraviti vsaj po jednega, ako ne po dva ljubljence — — to je: štiri, oziroma osem komadov. Pri žabah ne tako! Srce njihovo ima le jeden srčen prekat in nepopolno razdeljena pridvora, katera moramo smatrati jednim stanovališčem — toraj imate matematičen dokaz, da žaba v ljubimskih zadevah ne zmore tega, kar človeški rod!

Žaba pa ima še jedno lepo lastnost: skrajno trdoživa je. Pravijo, da so jej izrezali srce, pa da je še skakala okrog. V stradanji pa neverjetno mnogo zamore — — a v tem pa vendar ne doseže našega stanu, ki se blišči v tejo umetnosti kot prva zvezda na obzorji človeške družbe! Tu prideš iz pripravnice golih rok, morda še celo z dolgim, ter dobiš izborno plačo seveda — pa si napravi pohišstvo, uredi si gospodinjstvo, podpiraj liste, društva, obiskuj večere — pa imaš komaj za sol! — Stradati mora, pošteno stradati — predno zmore učitelj vse to. Zato pa izprevidim tudi jaz, da je mnogo bolj treba učiteljskega konvikta, nego učiteljskega doma, da bodo imeli vsaj otroci tovarišev naših zavetje! — Pri žabah takega „konflikta“ nisem zapazil in ga jim tudi treba ni, ker je Bog žabje paglavce tako obilo z množnostmi obdaroval, da si vedo od prvega trenotka, ko zagledajo luč sveta, sami pomagati.

Pravi Eldorado žabji je pač Barje! Tja se podaj prijatelj — tja, če hočeš videti žab in žabic, velicih in malih, žabur in žabačev — — da ti bode srce veselja skakalo! Tu sem jih pojal i jaz, tu sem jih lovil, tu vpregel v „slepa kola“ liki vozno živino, tu sem se prekopicaval za njimi v blatne jarke, da mi je bilo šestokrat videti izpod zelenega okraka samo prestrašene oči, tu so mi mati nekterikrat z burkljami pomagali zopet na suho ter so mi z brezovko čistili hlače.

To svoje navdušenje do žab vcepil sem pozneje tudi svojemu prijatelju Jankotu, s katerim sva jih preganjala po „Prulah“ in „Pasjemrodu“ ter sva na njih se slamico poskušala, kako bi bilo mogoče človeka na najpriprostejši način obvarovati pred utopljenjem, ko sva tako „preparirane žabice“ metala v vodo, da so se zaman trudile, da bi se utopile. Ako dela jednake poskuse — prašajte njega!

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. (Andrej Jekovec †.) Dne 17. svečana t. l. je po kratki hudi bolezni umrl v deželni bolnici v Ljubljani, kamor je malo dni poprej toda že prepozno prišel, da so ga operirali zaradi vranicega prisada (anthrax) g. Andrej Jekovec, učitelj in voditelj na jednorazrednici v Kamni Gorici na Gorenjskem.

Porojen leta 1840. v Češnjevku pri Cerkljah je Jekovec leta 1865. dovršil sedmi gimnazijalni razred v Ljubljani, potem pa si kot pisar, zavarovalni uradnik in naposled od l. 1870—1876. kot pevec in ud slovenske gledališke družbe z mesečno plačo 20 gl. služil svoj skromni vsakdanji kruh. Starejšim obiskovalcem slovenskega gledališča je pokojni Jekovec, ki je igral navadno vloge očetov in starcev, gotovo še v spominu. Leta 1877. pa je, kakor njegov gledališki tovariš Schmidt, prestopil k učiteljstvu, prebil je preskušnjo učne usposobljenosti ter bil najprej stalno nameščen za učitelja na jednorazrednici v Ljubnem in zdaj že mnogo let v Kamni Gorici na Gorenjskem.

Jekovec je bil vzor pridnega učitelja, skrbnega očeta in varčnega gospodarja. Z vsakim prijazen in miroljuben nam je bil „stari“ Jekovec (takó smo ga imenovali že na gimnaziji zaradi njegove velike brade,) večkrat še dijakom v naših prepirih razsodnik, in ta svoj miroljubni, prijazni in častiti značaj si je ohranil tudi poznejša leta. Podpisanec je bil vselej nekako vesel, kadar je prišel nadzorovat šolo v Kamni Gorici, ker je našel vse v lepem redu ter je videl, kako svojega učitelja čista vsa občina in kako zadovoljen je tudi prijatelj Jekovec sam s seboj. Ker sem vedel, koliko britkega je pokojnik užil v svojih dijaških in poznejših letih, delo mi je posebno dobro, ko mi je Jekovec še lani rekel v prijateljskem razgovoru: „Zdaj sem prav srečen in zadovoljen!“ Toda v to srečno življenje je nenadno posegla smrt s svojo koščeno roko ter Kamni Gorici vzela spoštovanega učitelja, rodbini dragega skrbnega očeta. Rajni Jekovec je zapustil ženo vdovo in dvoje otrok, izmed katerih je sin gimnazijalec v Ljubljani. V žalosti človeka nekoliko tolaži misel, da je pokojni Jekovec že za časa skrbel za svoje sirote, zavaroval jih pri učiteljskem vdovskem društvu ter jim poleg pokojnine ostavil tudi malo posestvo, tako, da so primerno preskrbljeni.

Pogreb dné 19. svečana je bil dostojen vrlega moža. Udeležili so se ga ljubljanski župan g. P. Grasselli, župan Adolf pl. Kappus in župnik Verbajs iz Kamne Gorice, župan Jurgele in župnik Berlic iz Mošenj, župnik Brce iz Št. Lamberta, režiserja Nolli in Borštnik z objemem slovenskega gledališča, odposlanstvo okrajnega učiteljskega društva za Radovljiški okraj, učiteljski zbori javnih mestnih šol ljubljanskih s svojimi nadučitelji in kateheti in prav mnogo gospóde iz Kamne Gorice, Kropé, Radovljice, Ljubljane in Mošenj. Pred bolnico in na grobu je pelo pevsko društvo „Slavec“. Mir in pokoj tvoji duši in lahka ti zemlja, prijatelj Andrej!
Fr. Levec.

Iz Leskovca. Velika revščina prebivalstva mnogokrat opovira, da dostikrat celo onemogoči redno šolsko obiskovanje in tako tudi povoljne vspehe pri šolskem pouku. To čutimo le preveč mi na Dolenjskem službujoči učitelji. Trto, katera je dala našemu prebivalstvu lepih denarjev, uničila nam je trtna uš skoraj popolnoma. Revščina se čuti čedalje bolj. Mnogo je roditeljev, kateri niso v moči oskrbeti svojim otrokom potrebne zimske obleke ne potrebne šolske oprave. Da je veliko revščine po lastnej krivdi, je žalibog tudi resnica. Pomiljevanja vredni pa so oni, kateri si svoje in svojih drobnih otročičev revščine niso zakrivali sami. Za take pa se že najde dobrodelna roka. Tudi mi imamo v visokorodnej gospej grofinji Ani Aueršperg (rojeni baronica Witzleben) preblago dobrotnico. Podpirati v resnici revne, pa pridne otroke, postala je tej blagodušni gospej že navada. Pred kratkem izročila je visokorodna gospa zopet tukajšnjemu šolskemu voditeljstvu za 10 revnih in pridnih otrok razne robe za obleko. Kako veselo so skakljali obdarovani otroci se svojimi zavitki proti domu, je pač lahko misliti. Roditeljem je pa odpadla skrb za opravo svojih otrok in gotovo so blagodušnej gospej darovateljci vsi iz srea hvaležni.

Podpisani pa spolnuje prijetno dolžnost ter izreka tem potom visokorodnej gospej grofinji v imenu šolskega voditeljstva in obdarovanih otročičev, kakor tudi njihovih roditeljev najtoplejšo zahvalo. Bog plati in povrni stoterno!
Ivan Rupnik, šol. voditelj.

V e s t n i k.

Umrl je dné 24. svečana g. Marko Kovšca, nadučitelj v Kropi. N. v m. p.!

Petdesetletnica vladanja Nj. Vel. cesarja. V zadnji seji deželnega zbora kranjskega, dné 17. svečana t. l., je zbor soglasno in navdušeno sprejel predlog, s katerim se naroča deželnemu odboru, da v prihodnjem zasedanji stavi primerne nasvete, kako bi dežela kranjska vredno poslavlila petdesetletnico vladanja presvetlega cesarja ter s kakim človekoljubnim činom izrazila neomejeno zvestobo in udano hvaležnost do predobrotljivega vladarja.